

De spiegel van
juf Wendela

De spiegel van juf Wendela

Alinda Langenhuizen

Geïllustreerd door Emma van Lent

Tekst: Alinda Langenhuizen

Illustraties: Emma van Lent

ISBN: 978-94-02147-23-0

© 2019 Alinda Langenhuizen

Voor Aïsha en Jesper,
zo trots om moeder van deze twee fantastische mensen te
mogen zijn

Veel dank aan Zwannie

Didi's baaldag

Zonder op of om te kijken schopte Didi een voor een alle steentjes, blaadjes en andere spulletjes weg die voor haar voeten lagen op de weg naar school. Misschien kon ze zo haar rotgevoel wegschoppen, het rotgevoel dat ze elke vrijdag opnieuw had.

Vanmiddag, wanneer Didi uit school kwam, was ze eerst een half uur alleen, tot haar vader haar kwam halen voor het weekend. Didi's ouders waren sinds twee maanden officieel van elkaar gescheiden en nu bracht Didi vrijwel elk weekend met haar vader door. Volgens de afspraken was ze dan door de week bij haar moeder.

En het was helemaal niet zo dat Didi niet graag bij haar vader wilde zijn, integendeel.

Eigenlijk was dat nu juist het probleem; Didi wilde nog steeds zo graag bij allebei haar ouders zijn. Maar op de een of andere manier kon dat dus ineens niet meer.

Didi was inmiddels tien jaar oud en ze snapte best wel dat er dingen konden gebeuren, waardoor mensen uit elkaar gingen, of dat een man en een vrouw vaak ruzie hadden en elkaar dan niet meer lief vonden.

Maar Didi snapte nog steeds niet echt waarom háár ouders uit elkaar hadden moeten gaan. In haar ogen was alles tussen haar ouders gewoon goed geweest. Haar vader had wel een drukke baan, waardoor hij altijd veel van huis was, maar daar waren ze aan gewend.

Haar moeder werkte als vertaalster vanuit huis en zij zorgde ervoor dat de boodschappen gehaald werden, dat Didi op tijd op school kwam enzovoort. In het weekend gingen haar ouders samen mee naar haar korfbalwedstrijden en meestal maakten ze dan ook nog een uitstapje op zondag, soms naar het bos, soms naar een pretpark of naar de bioscoop. Maar wel altijd samen.

Toen haar ouders Didi hadden verteld over de scheiding, had haar vader aangegeven dat het ook echt niets met Didi te maken had, dat ze het nog steeds heel fijn vonden om samen met haar dingen te doen. Het probleem was alleen dat papa en mama geen dingen meer met elkaar wilden doen.

Ja, mooi stom was dat, dacht Didi opstandig. Want omdat zij samen geen dingen meer wilden doen, kon Didi dat dan natuurlijk ook niet meer! Als ze nu iets leuks wilde gaan doen, dan was het óf met papa, óf met mama, maar nooit meer met allebei.

‘Gelukkig is het vrijdag vandaag. Zijn we eindelijk lekker vrij straks. Hé, kom jij vanavond ook naar het straatfestival? Mijn neef zegt dat het superleuk is. Vorig jaar mocht ik niet van mijn ouders omdat ze vonden dat het te laat zou worden voor me, maar dit jaar mag ik wel.’

‘Wat is dat voor festival dan?’ vroeg Didi nieuwsgierig. ‘Dat ken ik helemaal niet.’

‘Oh, het is echt heel tof. Er treden allerlei artiesten op, je weet wel, die je ook in het circus ziet. Ze doen toneelstukjes, goochelacts en nog veel meer. En Robbie zegt dat ze er de allerlekkerste megahamburgers verkopen, dus ik moet er echt naartoe!’

Didi lachte. Tim wilde altijd en overal eten.

‘Dat lijkt me ook wel leuk. Alleen, ik weet niet of ik kan. Ik ga vanavond naar mijn vader weet je nog.’

‘Oh ja. Maar je kan je vader toch ook vragen of hij je mee wil nemen? Of je gaat met ons mee, ik denk dat mijn ouders dat wel goed vinden.’

‘Ik weet het niet, Tim.’ Ineens was dat rotgevoel weer terug. ‘Meestal wil papa op vrijdagavond bij opa en oma Kanters gaan eten. Maar ik kan het vragen. Misschien... Ik kijk wel.’

‘Oké!’ reageerde Tim nonchalant. Hij had nog niet echt door hoe erg Didi er soms van baalde dat haar tijd steeds werd verdeeld tussen haar ouders. Nou waren zijn ouders natuurlijk ook gewoon bij elkaar.

‘Als ik je niet zie vanavond dan vraag ik wel of ik met het mobieltje van pap wat foto’s en filmpjes mag maken. Dan laat ik je die na het weekend wel zien.’

‘Cool!’ Maar dat is niet hetzelfde als er echt zijn, dacht ze tegelijkertijd. Nou, ze zou het in ieder geval haar vader vragen. Misschien konden ze dan morgen wel naar haar opa en oma gaan, in plaats van vandaag. Een beetje vrolijker liep ze met Tim het schoolplein op.

*

Op vrijdag ging de dag altijd vreselijk snel, omdat ze bijna de hele dag leuke dingen mochten doen. Juist vandaag liep alles jammer genoeg helemaal anders.

Omdat de oven die week stuk was gegaan ging de kookles ‘s ochtends niet door en kreeg groep 7 van Didi dus ook niet de *brownies*, die de meester hun beloofd had. En op het moment dat ze naar *Schooltv* mochten gaan kijken, kwam de conciërge vertellen dat er iemand van de computerafdeling aan het werk was met het

digibord. In plaats van even lekker tv kijken moesten ze nu gewoon 'taal' gaan doen!

'Nou zeg!' had Didi een beetje brutaal geroepen, omdat ze natuurlijk al een baaldag had, maar dat pikte meester Job dus niet. Meester Job was best in voor een geintje en kon vrij veel van zijn leerlingen hebben, alleen niet dat ze brutaal waren. Didi werd vooraan in de klas gezet en moest in de pauze eerst de taalschriften verzamelen voordat ze buiten mocht gaan spelen.

Daardoor was ze weer te laat voor koningsbal en zat ook het klimrek al helemaal vol met kinderen van groep 6. Noodgedwongen liep ze uiteindelijk dan maar naar de schommels, waar die kattige Desiree en haar vriendin Sanne zaten te kletsen. Zoals gewoonlijk deden de twee vriendinnen net of ze haar niet zagen. Alleen toen Didi een klein beetje struikelde gingen ze expres heel hard om haar lachen. Chagrijnig liep Didi naar binnen om haar appel op te eten.

Tussen de middag bleef Didi over. Haar moeder werkte thuis, behalve op vrijdag wanneer ze op het kantoor van haar baas moest werken. Overblijven op vrijdag was leuk, omdat de moeder van Tim dan ook kwam helpen op school.

Tims moeder was zelf in een grote familie opgegroeid en hoe meer kinderen er bij haar overbleven hoe gezelliger ze het vond.

Bij Tim thuis mocht ook (bijna) alles. Tim en zijn zusje mochten altijd kinderen mee naar huis nemen en je kon ook altijd bij ze blijven eten. Didi dacht wel eens dat de mama van Tim best een chef-kok had kunnen worden; zo lekker was haar eten altijd.

Nu bij de overblijf had de moeder van Tim ook weer van die lekkere dikke zelfgebakken Amerikaanse pannenkoeken meegenomen, met poedersuiker en de heerlijke appelstroop van boer Pieterse erbij.

‘En Didi, hoe smaken de pannenkoeken?’ vroeg mevrouw Van Nunspeet vriendelijk.

Met volle mond gaf Didi antwoord. ‘Echt lekker, mama Ida (zo noemde iedereen de moeder van Tim). Ze zijn eigenlijk nog beter dan die van mijn oma Lieke, en dat zijn echt de beste pannenkoeken van heel Arnhem! Maar dat zal ik maar niet tegen haar zeggen; dat zou ze niet leuk vinden!’

‘Doe dat maar niet, lieve schat. Maar ik ben blij dat je zo zit te smullen. En je kan het ook echt gebruiken, je wordt zo groot in een keer. Ik durf te wedden dat je je moeder de oren van het hoofd eet!’

Didi knikte. ‘Ze zegt wel steeds dat alles handenvol geld kost. Maar ik eet nu geen pindakaas met jam meer op mijn brood. Mama zegt dat dubbel beleg nergens voor nodig is.’

Ida van Nunspeet glimlachte een beetje peinzend. ‘Daar heeft je moeder natuurlijk een punt. Al is het wel weer heel erg lekker, pindakaas met jam.’

‘Weet je wat, de volgende keer dat je bij ons bent, eten we het samen. Kost het je moeder geen geld en ik maak de jam toch zelf van de bessen in onze tuin.’

Met grote ogen keek Didi naar de moeder van Tim. ‘Maakt u zelf jam? Mijn oma deed dat vroeger ook, maar zij zei dat niemand dat nog doet. Mag ik dat eens een keertje meedoen?’

‘Natuurlijk! Dat is hartstikke leuk. Zelfs Tim vindt het nog leuk om jam te maken. En dan kan jij mooi een grote pot mee naar huis nemen voor je moeder, als cadeautje. Maar ik moet nu even naar de andere kinderen, meisje. We hebben het er nog wel over.’

Didi zwaaide enthousiast naar mevrouw Van Nunspeet. Ze ging ook altijd graag bij Tim spelen. Het was er nooit saai met al die mensen in huis; Tim, zijn zusje Nienke, zijn ouders en dan alle familie die er altijd in- en uitliep. Plus ze hadden de liefste hond van de hele wereld, labrador Boris.

Bij Didi thuis was het veel stiller, omdat Didi zelf geen broertje of zusje had net als Tim en hun familie was ook niet zo groot. Didi mocht natuurlijk ook gewoon met haar vrienden afspreken en soms deed ze dat ook wel, maar sinds ze in de weekenden naar haar vader ging, was ze door de week liever thuis. Als mama dan klaar was met haar werk, hadden ze tenminste nog tijd om samen wat te knutselen of te tekenen.

Didi's moeder Anne kon prachtige dingen verzinnen en maken. In hun tuin hingen wel zes verschillende vogelhuisjes die Didi en haar moeder samen hadden gemaakt. Vier van die huisjes werden nu ook bewoond door stelletjes merels en stelletjes koolmeesjes. Anne en Didi vonden al deze logees in hun tuin geweldig!